

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Step TRUTNOV, a.s.**, se sídlem v Praze, Litevská 1174/8, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem v Praze 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové, ze dne 2. května 2011, čj. 2297/11-1300-601246, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do dodatečného vyměření daně z

přidané hodnoty za zdaňovací období květen roku 2005 a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Žaloba označila napadené rozhodnutí za nezákonné pro vady řízení v prvním stupni, neboť příslušný správce daně neprojednal s žalobkyní zprávu o daňové kontrole, a to navzdory tomu, že se žalobkyně jejího projednání domáhala. Odkázala přitom na názor Ústavního soudu vyjádřený v jeho rozhodnutí ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, čj. 8 Afs 61/2005-79. Tvrdila, že prvostupňový orgán jí nesdělil při projednání zprávy o daňové kontrole své stanovisko k uplatněným námitkám a to navzdory tomu, že tuto povinnost ve světle shora uvedené závazné judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu bezesporu měl. Žalobkyni rovněž nebylo umožněno v rámci projednávání zprávy vznést všechny námitky, když správce daně projednání zprávy ukončil a zprávu o jejím ukončení odeslal poštou. Tato vada řízení způsobuje dle žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí a proto se domáhala i zrušení rozhodnutí vydaného v prvním stupni.

Žalobkyně uvedla, že jí správce daně neuznal výdaje ve výši 1 mil. Kč vzniklé v souvislosti se smlouvou ze dne 15. 7. 2003 uzavřenou se společností SBA – Expert, a.s. (dále jen SBA), napadené rozhodnutí proto označila za nezákonné, vycházející z nesprávných skutkových a následně i právních závěrů. O poskytnutí těchto služeb svědčí především listinné důkazy, a to samotná písemná smlouva, daňové doklady č. 25050428, č. 25050425 a č. 25050429 a v neposlední řadě i svědecké výpovědi. Svědek Mgr. L. N. potvrdil, že společnost SBA poskytla dle uzavřené smlouvy žalobkyni za úplatu klíčové informace a konzultace pro získání zakázky od obce Valašská Bystřice a tudíž informace rozhodné pro uzavření obchodu. Za další klíčový důkaz považovala žalobkyně svědectví Ing. M. M., starosty obce Valašská Bystřice, z něhož zřetelně vyplynulo, že žalobkyně v důsledku informačního a znalostního náskoku před jinými soutěžiteli byla v řízení o zakázce na kotelnu úspěšná. Tuto svědeckou výpověď však žalovaný nehodnotil. Ze svědeckých výpovědí přitom vyplynulo, že žalobkyně na rozdíl od jiných soutěžitelů měla k dispozici v dostatečném předstihu informaci získanou od společnosti SBA o tom, že obec Valašská Bystřice uvažuje o záměru vybudovat kotelnu na biomasu. Žalobkyně pak této obci poskytla náměty na efektivnější využití dotací, čímž se rozšířil rozsah zakázky a ta mohla být v důsledku zlepšení ekonomičnosti realizována. I tyto informace získala žalobkyně od společnosti SBA.

Za irelevantní považovala žalobkyně šetření žalovaného v tom směru, zda společnost SBA byla jakkoliv účastna při přípravě a realizaci výběrového řízení obcí Valašská Bystřice. Žalobkyně se dle jejího názoru chovala jako podnikatelský subjekt, když v důsledku získaných informací realizovala svoji ekonomickou činnost. Zdůraznila, že na základě informace získané od společnosti SBA byl finanční rozsah zakázky zvýšen z původních 8 mil. Kč na výsledných 35 mil. Kč.

K výsledku svědka Ing. M. M. žalobkyně uvedla, že správce daně postupoval v rozporu se zákonem, když ho seznámil s obsahem listin, které byly

předmětem dvoustranného závazkového právního vztahu mezi třetími osobami. Žalobkyně proto podala podnět k zahájení řízení ohledně porušení mlčenlivosti. K námitce žalovaného, že obec Valašská Bystřice požádala o poskytnutí dotace již dne 15. 5. 2003 a smlouva s žalobkyní byla podepsána až následně dne 15. 7. 2003, žalobkyně uvedla, že obci poskytla ohledně dotace ještě další podstatnou informaci, což potvrdil ve své výpovědi i starosta obce Ing. M. M., který uvedl, že žalobkyně byla jediným soutěžitelem, který ji na dotační možnost upozornil. Žalobkyně zdůraznila, že svědectví shora uvedených svědků je nutné vyložit v souvislosti s ostatními důkazy podle zásad dané v ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Tímto postupem by musel žalovaný dospět k závěru, že obě svědecké výpovědi potvrzují, že žalobkyně měla k dispozici informace, které jí poskytovaly významnou výhodu před ostatními soutěžiteli a že tyto informace jí poskytla, dle výpovědi svědka Mgr. L. N., právě SBA.

K uzavřené smlouvě o zprostředkování žalobkyně uvedla, že vůle smluvních stran směřovala k jedinému cíli a to k získání důležitých informací, jež by jí umožnily uspět ve výběrovém řízení. Žalovaný však jejich skutečnou vůli nerozpoznal. Smyslem obchodního vztahu bylo zejména poskytnutí obchodně využitelných informací a konzultací za účelem získání dodavatelské pozice pro žalobkyni v řízení organizovaném obcí Valašská Bystřice, tedy poskytnutí informací a konzultací rozhodných pro získání zmiňované zakázky. Žalobkyně přitom ve vazbě na výklad vůle účastníků smluvního vztahu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. 1 Afs 11/2010. Žalovaný se tak při dokazování měl především zaměřit na to, zda skutečně byly poskytnuty obchodně využitelné informace a konzultace, neboť právě tyto okolnosti byly obsahem závazkového vztahu. Správce daně však použil nevhodné důkazní prostředky a naopak další důkazní prostředky nesprávně odmítl. Žalobkyně proto navrhovala provést před soudem výslech svědka L. P., předsedy představenstva žalobkyně a svědka Mgr. L. N., člena představenstva společnosti SBA. Žalovaný tento důkaz v odvolacím řízení neprovedl, ač jeho provedení žalobkyně i v prvostupňovém řízení dne 19. 8. 2010 navrhovala. Jedině tím totiž může být zjištěna skutečná vůle obou smluvních stran. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že výslech není třeba z důvodu, že svědek Mg. L. N. již byl dne 4. 2. 2009 vyslechnut za přítomnosti zástupce žalobkyně a L. P. se ke smlouvě o zprostředkování vyjádřil již ve své odpovědi na výzvy dne 18. 8. 2008. K tomu žalobkyně zdůraznila, že v té době z ničeho nevyplývalo, že by správce daně smluvní vůli obou účastníků smlouvy zpochybňoval. To se žalobkyně dozvěděla až dne 15. 7. 2010.

Ke svědecké výpovědi svědka Mgr. L. N. žalobkyně uvedla, že správce daně přikládal jeho tvrzení jiný význam, než jaký byl skutečně zamýšlen. Pokud totiž svědek hovořil o nerealizovatelnosti výše investice, měl na mysli návratnosti investice v podobě budoucích příjmů na pokrytí nákladů na financování vlastních zdrojů tepla. Proto reakce správce daně, že na Státním fondu životního prostředí vyhodnotili projekt jako realizovatelný a požadovanou dotaci a půjčku schválili, je nepřipadná. Dále nesouhlasila se závěrem správce daně, že svědek

potvrdil, že k naplnění smlouvy nedošlo, což vyvozuje z jeho tvrzení, že firma SBA nezajistila dotaci, pouze žalobkyni poradila, jak o dotaci zažádat. Nesouhlasila rovněž s tvrzením správce daně, že pokud svědek vypověděl, že šlo pouze o poskytnutí informací, popřel tak svoji odpověď, že obsah smlouvy byl naplněn. Rovněž považovala za chybné hodnocení správce daně, který do pojmu „z veřejně dostupných zdrojů“ nezahrnul i pojem „informace projednáváné v různých výborech ČR“. Za irrelevantní označila žalobkyně hodnocení svědecké výpovědi i v té části týkající se technické dokumentace projektu. Žalovaný dle žalobkyně rovněž nesprávně hodnotil výpověď svědka v té části, v níž uvádí, že žalobkyni navrhl rozšíření akce na pokrytí celé obce z důvodu nerealizovatelnosti původního záměru. Správce daně však zjistil, že důvodem rozšíření investice byl pouze zvýšený zájem občanů. Dále dle názoru žalobkyně cituje správce daně výpověď svědka nepřesně, když nerozlišuje mezi pojmy „nevědět o zakázce“ a „nemít o zakázce informace“. Hodnověrnost realizace zprostředkovatelského vztahu nemůže být dle žalobkyně zpochybněna ani výpovědí starosty Ing. M. M., který konstatoval, že vyhlášení výběrového řízení probíhalo v souladu se zákonem a žádná společnost nebyla nějakým způsobem zvýhodněna.

Žalobkyně dále zdůraznila, že ani výslech zaměstnanců Státního fondu životního prostředí, Ing. V. a Mgr. K. dostatečně neprokazují, že by společnost SBA nemohla získat potřebné informace na webových stránkách. Tato skutečnost by ostatně sama o sobě ani nemohla vznik zprostředkovatelského vztahu vyloučit.

Žalovaný ani správce daně tak dle žalobkyně neunesli svoje důkazní břemeno tak, jak jim ukládalo v té době ust. § 31 odst. 8 písm. c/ zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Žalobkyně přitom odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. 5 Afs 5/2008, dle něhož je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako neúplné a nevěrohodné. K tomu žalobkyně konstatovala, že správce daně sdělil žalobkyni své pochybnosti ohledně hospodářských operací zaúčtovaných na předložených fakturách. Žalobkyně na tuto výzvu předložila jako důkazní prostředek svědectví Mgr. L. N., přičemž skutečnosti tvrzené žalobkyní dle jejího názoru vyplývaly i z výpovědi Ing. M. M. Důkazní břemeno proto unesla a dále bylo povinností správce daně a potažmo žalovaného, aby své pochybnosti podepřeli důkazy. Žalovanému se však nepodařilo důkazy vyvrátit, takže to byl v konečné fázi žalovaný, kdo důkazní břemeno neunesl. Řízení o dodatečném vyměření daně je tak zatíženo procesní vadou, která má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně vyhodnotil jednání žalobkyně v případě projednání zprávy o daňové kontrole jako bezdůvodné odepření podpisu, které nemá vliv pro platnost ve zprávě uvedených skutečností a zaslal jí zprávu poštou, resp. do datové schránky s tím, že den doručení těchto písemností považoval za den projednání zprávy. Tento postup dle

jeho názoru odpovídal požadavkům uvedeným v rozsudku Ústavního soudu ze dne 27.8.2001, čj. IV. ÚS 121/01.

Žalovaný dále uvedl, že správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda a jaké zprostředkovatelské aktivity společnost SBA žalobkyni poskytla, neboť se neomezil pouze na předložené formální důkazní prostředky. Dne 5.6.2008 vyzval žalobkyni k prokázání, co konkrétně bylo předmětem marketingových a zprostředkovatelských aktivit prováděných společností SBA a dále ji vyzval k předložení důkazních prostředků o pravidelném informování o průběhu a zajištění zakázky a k doložení toho, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu se zákonem. V písemné odpovědi na výzvu žalobkyně uvedla, že společnost SBA ji informovala o záměru obce realizovat zakázku a tuto informaci získala „ze zdrojů informací projednávaných v různých výborech ČR“. Dále uvedla, že zajistila informace o rozsahu díla a navrhla řešení pomocí zvýšené dotace od Státního fondu životního prostředí o 100 % vyšší proti původní žádosti. Tyto informace žalobkyni zajistily konkurenční výhodu před ostatními zájemci o zakázku. SBA navrhla lepší technické i ekonomické řešení a tím umožnila dosažení rychlejší návratnosti investice. Díky těmto informacím se žalobkyně stala vítězem výběrového řízení vyhlášeného obcí a zakázku získala. Dále uvedla, že dosažených příjmů by nebylo docíleno, kdyby zakázka nebyla financována ze strany Státního fondu životního prostředí a tedy bez uzavření smlouvy se společností SBA. Ta žalobkyni pravidelně i podle potřeby informovala telefonicky či osobně o vývoji zakázky, o finanční situaci dotovaných programů. Z této zakázky žalobkyni plynuly jak příjmy, tak hrubý zisk. Bez uvedených informací a součinnosti se společností SBA by nikdy nezískala zakázku ve výši cca 30 mil Kč. Výjimky z přidělení dotace od Státního fondu životního prostředí by nebylo dosaženo bez výrazné spolupráce pracovníků SBA při zajištění této výjimky. V dalším doplnění pak žalobkyně uvedla, že žádost obce o dotaci v původní podobě neměla šanci na schválení u fondu, a to jak z hlediska ekonomické návratnosti, tak i z hlediska úspor emisí a znečišťování. Proto SBA navrhla lepší a také průchodné řešení, které se ukázalo jako úspěšné. Zlepšení návrhu mělo spočívat ve zvýšení výkonu kotelny na biomasu instalací dalšího kotle a napojení celé obce na tepelné rozvody. SBA byla přesvědčena, že jejich návrh je natolik dobrý, že má šanci získat dotaci na základě výjimky ve výši 80%.

Dále žalovaný konstatoval, že svědek Mgr. L. N. uvedl, že podle něho společnost SBA splnila obsah smlouvy. Uvedl, že informace fakturované společností SBA spočívaly v tom, že zakázka vůbec existuje a dále byly poskytnuty informace o jejím předpokládaném spolufinancování ze Státního fondu životního prostředí. Informace o tom, že obec Valašská Bystřice požádala o dotaci k zakázce od zmiňovaného fondu získala společnost SBA podle svědka z webových stránek fondu a dále z „veřejně dostupných informací“. Svědek uvedl, že informaci o zakázce získal tím, že obec již měla žádost o podporu (dotaci) na uvedeném fondu podanou. Kontaktoval předsedu představenstva žalobkyně p. L. P. a navrhl mu pomoc sepsáním nabídky s návrhem lepší efektivity realizace zakázky pro obec. Podle svědka bylo financování zakázky při první žádosti o 50 % dotaci na státním fondu nerealizovatelné, proto z důvodu realizovatelnosti zakázky doporučil p.

Pavlíčkovi kontaktovat obec Valašská Bystřice a té doporučit, aby obec požádala o vyšší dotaci ve výši 80 % hodnoty zakázky. Na základě toho vznikla smlouva o zprostředkování z 15. 7. 2003, která byla vlastně uzavřena po poskytnutí těchto informací. Provize pro SBA byla podmíněna výhrou žalobkyně ve výběrovém řízení vyhlášeném obcí. Na otázku správce daně, zda může svědek doložit svá tvrzení průkaznými doklady, odpověděl, že informace byly řešeny operativně formou telefonátů a osobních setkání. Dodavatelskými doklady fakturované informace byly poskytnuty výhradně svědkem Mgr. N. p. L. P. při jejich jednáních v Mnichově Hradišti, v Trutnově a v Praze. Žádné listinné ani jiné důkazy o jednáních a informacích poskytnutých při těchto jednáních svědek správci daně nepředložil. Na dotaz správce daně, jakou činnost společnost SBA vyvíjela, aby žalobkyně vyhrála ve výběrovém řízení, svědek odpověděl, že společnost SBA s žalobkyní pouze konzultovala efektivitu projektu. Závazek ve věci zajištění dotace spočíval podle svědka v tom, že poradil, jak má obec o dotaci požádat. Společnost SBA s nikým z obce nejednala. Závazek z čl. II. smlouvy spočívající v zajištění splatnosti faktur na účet objednatele společnost SBA nezajišťovala. Podle svědka další závazek z čl. II. smlouvy – zjištění dotace – spočíval pouze v poskytnutí rady, jak má obec o dotaci požádat. Společnost SBA s nikým ze Státního fondu životního prostředí nejednala. Na otázku správce daně, jak si společnost SBA opatřila informace pro získání dotace, svědek odpověděl „z veřejně dostupných zdrojů“. Na otázku správce daně o jaké výbory v ČR se jednalo, ze kterých byly získány informace o možnosti dotace pro obec, svědek opakovaně uvedl, že se nejednalo o žádné výbory, ale veřejně dostupné informace, aniž by zdroj upřesnil. Správce daně se dále dotázal, kdo pro společnost SBA prováděl technická řešení, výpočty a projekty, měření emisí a technickou dokumentaci, když společnost SBA v době účinnosti smlouvy neměla pro tuto specializovanou činnost živnostenské oprávnění, svědek uvedl, že se nejednalo o technické činnosti, ale o informace a postupy pro realizaci projektu, konkrétní výpočty a specializace si prováděli sami na základě doporučení společnosti SBA. Svědek na otázku zástupce žalobkyně uvedl, že společnost SBA žalobkyni navrhla, aby obci doporučila podat žádost o zvýšení dotace pro rozšíření projektu vytápění na pokrytí celé obce. Žalobkyně by nemohla vyhrát výběrové řízení, protože by bez společnosti SBA o zakázce nevěděla a do výběrového řízení se nepřihlásila.

Dále žalovaný uvedl, že správce daně kvalifikoval tuto výpověď svědka jako nevěrohodnou s tím, že neprokázala poskytnutí služeb formou sdělení obchodně využitelných informací deklarovaných na dodavatelských dokladech. Správce daně totiž shledal, že výpověď svědka o nerealizovatelnosti zakázky při žádosti o 50 % dotaci na Státním fondu životního prostředí není pravdivá. Z písemností získaných na základě dožádání u Finančního úřadu ve Vsetíně (místně příslušného správce daně obce Valašské Bystřice) vyplývá, že realizovatelnost zakázky byla řádně doložena technickou dokumentací zpracovanou firmou PROSPOL, Valašské Meziříčí. Tato dokumentace byla povinnou součástí žádosti o podporu (dotaci) ze Státního fondu životního prostředí. Pokud svědek Mgr. N. tvrdí, že akce nebyla realizovatelná, tak bez jakýchkoli důkazů znevažuje práci odborné firmy a zároveň i schopnost a odbornost pracovníků fondu, kteří posuzovali a schvalovali žádost o dotaci.

Z další písemnosti Finančního úřadu ve Vsetíně nazvané „Žádost o výjimku akce Centrální kotelna pro centrum obce“ ze dne 15. 12. 2003 vypracované starostou obce Ing. M. žalovaný dovodil, že udělení výjimky a poskytnutí zvýšené dotace z 50 % na 80 % na zakázku bylo odůvodněno zájmem občanů obce o napojení na centrální zdroj tepla. Svědek Mgr. N. však uvádí jako důvod žádosti o zvýšenou dotaci ve výši 80 % pouze vlastní výpočty a propočty bez konkrétního důkazu těchto propočtů, nikoli zájem občanů obce, jak vyplývá z obcí zaslaných listinných důkazů na Státní fond životního prostředí. Svědek nijak nedoložil, z jakých zdrojů získal informace o existenci žádosti o dotaci zpracovanou obcí. Svědek nedoložil ničím poskytnutí konkrétních obchodně využitelných informací, které byly předmětem fakturace ze strany společnosti SBA. Společnost SBA též nedostala svému závazku ze smlouvy ve věci zajištění dotace pro obec, se zaměstnanci fondu nikdo ze společnosti SBA nejednal. Nedostala ani svému závazku z čl. II. smlouvy ve věci zajištění splatnosti faktur na účet objednatele.

Správce daně dále vyslechl starostu obce Velká Bystřice Ing. M. M. Z výpovědi vyplynulo, že společnost SBA neznal a nejednal s ní, jméno Mgr. N. nezná, se společností SBA obec nikdy nespolupracovala. Uvedl, že důvodem žádosti o zvýšenou 80 % dotaci byl zvýšený zájem občanů o napojení na novou kotelnu. Uvedl, že výběrové řízení na dodavatele zakázky bylo provedeno v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a žádná společnost při něm nebyla zvýhodněna. Podle svědka byla nabídka žalobkyně nejvhodnější, proto byla vybrána. Smlouva uzavřená na veřejnou zakázku je podle svědka platná, protože byly dodrženy podmínky veřejné soutěže. Uvedl, že žádná firma – ani žalobkyně – nebyla seznámena s obsahem podmínek veřejné soutěže. Na dotaz požádaného správce daně, zda by žalobkyně získala zakázku bez spolupráce s SBA svědek uvedl, že neví, jakým způsobem žalobkyně získala informace o žádosti obce o podporu (dotaci). Výběrové řízení si obec organizovala sama. Svědek nevěděl, že SBA měla zabezpečovat pro obec získání státní dotace. Popsal způsob a termíny podání žádostí o dotace nejprve ve výši 50 % a později ve výši 80 % hodnoty zakázky. Kapacita kotelny na biomasu byla podle svědka plánována od počátku záměru realizace zakázky stejná (1,5 MW), zvětšení jejího výkonu však nebylo iniciováno žalobkyní, ale vedením obce. Obec byla o možnosti požádat o zvýšenou dotaci informována žalobkyní. Svědek nedokázal vysvětlit možný zdroj informací o existenci žádosti o dotaci obce a nevěděl ani o existenci smlouvy mezi žalobkyní a společností SBA. Správce daně vyhodnotil obsah výpovědi svědka Ing. M. M. tak, že ani tato výpověď jako důkazní prostředek nepotvrdila poskytnutí služeb deklarovaných na dokladech společnosti SBA. Svědek nemohl osvědčit, že společnost SBA informace a náměty ohledně zakázky poskytla. Se společností SBA se nikdy nesetkal, nikdy nebyl u jednání mezi žalobkyní a SBA, proto nemůže dosvědčit údajné předání obchodně využitelných informací. Pokud bylo výběrové řízení podle svědka řádně provedeno v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, nemohla mít žalobkyně informace o podmínkách veřejné soutěže před jejím vypsáním.

Správce daně, jak žalovaný dále uvedl, si jako důkazní prostředek opatřil stanovisko odborných pracovníků Státního fondu životního prostředí Ing. O. V. a Mgr. P. K. Správce daně chtěl výpověďmi těchto svědků zjistit způsob a rozsah informací, které bylo možno zjistit na webových stránkách státního fondu a dalších veřejně dostupných zdrojích ohledně předmětné zakázky a dotacích. Svědci potvrdili, že informace o žádostech a přiznaných dotacích se jak v současné době, tak i v minulosti zveřejňovaly až po podpisu rozhodnutí o poskytnutí podpory ministrem životního prostředí, výše dotace zveřejněna byla, avšak detaily žádosti nebyly až do podpisu ministra životního prostředí nikdy na webových stránkách fondu zveřejněny. Žádosti o podporu jsou nejprve na fondu odborně posouzeny a poté předloženy radě. Ministr životního prostředí mohl v případě výjimečného rozhodnutí navýšit podporu nad rámec stanovený vnitřními předpisy. O toto výjimečné navýšení se jednalo i v případě předmětné zakázky. Podle svědků nebylo ani v minulosti možné na webových stránkách státního fondu zjistit cokoli o konkrétní žádosti o dotaci a jejím vyřízení až do podpisu ministra životního prostředí. Svědci popřeli, že by byla při řízení o dotaci nutná účast jakéhokoli zprostředkovatele kromě vlastního žadatele, tj. obce. Popřeli tak nezbytnost zprostředkovatelské činnosti jakéhokoli subjektu při řízení o přidělení podpory (dotace). Získané informace dle žalovaného nepotvrdily, že by SBA mohla získat obchodovatelnou informaci o zakázce a podané žádosti o podporu (dotaci) obcí před jejím schválením.

Označení výsledku svědka Mgr. N. za klíčový důkaz postrádá dle žalovaného oporu ve spisovém materiálu. Dále uvedl, že obec si zajišťovala veškeré záležitosti kolem podpory (dotace) od státního fondu sama bez jakéhokoli prostředníka. Svědek Ing. M. do protokolu uvedl, že společnost SBA neznal, ani neznal jméno Mgr. N. Výslech svědka Ing. M. neosvědčil dle žalovaného žádným způsobem, že by obec bez pomoci SBA nemohla zakázku získat a vyhrát výběrové řízení. Svědek nepřipouští, že by SBA jakýmkoli způsobem ovlivnila rozhodnutí obce o výběru nejvhodnějšího dodavatele zakázky. Nepotvrdil ani to, že by se o přiznání podpory (dotace) zasloužily žalobkyně či společnost SBA. Žalovaný proto nepřisvědčil námitce, že by výslech Ing. M. byl jednoznačným důkazem o poskytnutí informací společností SBA. Označení tvrzení správce daně za nepravdivé v tom, že si obec zajišťovala dotaci sama bez účasti SBA, je zcela irelevantní, protože samostatné vyřizování žádosti o podporu (dotaci) od fondu bez prostředníků potvrdil svou výpověďí starosta obce – svědek Ing. M.

K výpovědi svědků ze Státního fondu životního prostředí Ing. V. a Mgr. K. žalovaný uvedl, že přestože svědci v roce 2003 ve fondu nepracovali, správci daně ozřejmili dlouhodobá interní pravidla při vyřizování žádostí a zveřejňování informací o přiznaných podporách (dotacích) až po podpis ministra životního prostředí. Tyto výpovědi svědků nepotvrdily, že by SBA mohla mít informace o žádosti obce o podporu (dotaci) z webové stránky státního fondu. Pokud podle žalobkyně není podstatné, z jakého zdroje měla SBA informace o žádosti obce o podporu (dotaci), považoval žalovaný tento závěr za vadný, protože v celém řízení je významná skutečnost, zda zprostředkovatel jím deklarované informace měl či mohl mít a pokud věrohodně neprokázal, že je měl, nemohl je ani prodat. Žalovaný

zdůraznil, že správce daně v daňovém řízení dostatečně průkazným způsobem vyvrátil oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně v celkové výši 190.000 Kč na základě 3 dodavatelských dokladů společnosti SBA a tím vyvrátil i správnost daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2005. V celém průběhu daňového řízení žalobkyně neprokázala, že by společnost SBA informace poskytla.

Dále žalovaný uvedl, že obec Valašská Bystřice žádala dne 15. 5. 2003 o poskytnutí dotace v programu Snižování emisí u malých a středních zdrojů provozovaných za účelem veřejně prospěšných činností dle přílohy č. 2 čl. II směrnice č. ZP01/99 Ministerstva životního prostředí o poskytování finančních prostředků ze Státního fondu životního prostředí. K této žádosti se dne 5. 5. 2003 vyjadřovala i Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, která uvedla, že doporučuje vyhovět žádosti o podporu pro uvedenou akci. Z uvedeného vyplývá, že schválení a doporučení tohoto projektu Českou inspekcí životního prostředí, dávalo obci téměř stoprocentní šanci na získání podpory (dotace). Součástí žádosti byly vyhotoveny jako povinné přílohy energetický audit (10. 12. 2002), zadání stavby „Rekonstrukce kotelny ZŠ a teplofikace centra obce Valašská Bystřice“ vyhotovená společností PROSPOL, Valašské Meziříčí (12/2002) a prohlášení o shodě a certifikát na teplovodní kotle na spalování štěpky VERNER – GOLEM. Z těchto povinných příloh dle žalovaného vyplynulo, že obec naplnila požadavky na přidělování dotací z výše uvedeného programu (ekonomická návratnost a především snížení emisí o předepsanou míru). Tvrzení žalobkyně tak označil žalovaný za liché a zpochybňující kompetentnost všech zainteresovaných společností a státních úřadů.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že důkazem o tom, že společnost SBA předmětné informace žalobkyni poskytla, nemůže být pouze izolovaná výpověď Ing. M. M. Žalovaný totiž dle názoru žalobkyně měl veškeré důkazy - tedy smlouvy, faktury, platby a výpověď svědka Mgr. L. N. - hodnotit ve vzájemných souvislostech ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby se zdůrazněním, že s žalobkyní nebyla projednána zpráva o daňové kontrole a žalovaný neunesl důkazní břemeno tak, jak mu ukládá ust. § 31 odst. 8 písm. c/ zákona. Žalobkyně se naopak řádně své důkazní povinnosti zhostila, když předložila potřebné listinné důkazy a navrhla výslechy svědků. Dle jejího názoru bylo prokázáno, že obchodně využitelné informace jí společnost SBA poskytla, za tuto službu zaplatila, využila tyto informace pro svoji ekonomickou činnost a sloužily jí dokonce i k navýšení finančního rozsahu zakázky. Zástupce žalobkyně navrhl v rámci soudního řízení výslech svědků Mgr. L. N. a L. P.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť měl zato, že žalobkyně dostatečně prokázala, a to především navrhovanými výsledky svědků, že se zprostředkovatelská činnost ze strany SBA uskutečnila, a tedy že smlouva o zprostředkování došla svého naplnění. Ten proti tomuto rozhodnutí brojil kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu zrušil (rozsudek ze dne 16. 5. 2013, čj. 5 Afs 36/2012-27) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke konstatování krajského soudu o přesunu důkazního břemene zdůraznil, „že závěr o unesení či neunesení důkazního břemene je nutno činit vždy s ohledem na stav daňového řízení, ve kterém k přesunu břemene mělo dojít. Nelze bez přihlédnutí ke stavu dokazování, resp. bez znalostí a posouzení rozsahu důkazního břemene, jež daňový subjekt k určitému momentu daňového řízení tíží, dovodit vždy, když daňový subjekt doloží po formální stránce perfektní doklady, že důkazní břemeno přechází na správce daně. Vždy je třeba přihlédnout ve smyslu § 31 odst. 9 zákona k tomu, zda a v jakém rozsahu bylo aktivováno důkazní břemeno daňového subjektu. Je-li daňový subjekt v určité fázi dokazování vyzván správcem daně k prokázání fakticity jím deklarovaného plnění, je na něm, aby výzvě správce daně vyhověl a správci daně navrhl provedení takových důkazních prostředků, které jeho tvrzení osvědčí. Samotné písemné vyjádření daňového subjektu bez jeho podložení působilými důkazními prostředky k unesení důkazního břemene nestačí. Pro závěr o tom, zda a v jakém momentu přešlo na správce daně důkazní břemeno, je v projednávané věci ve smyslu výše uvedeného podstatný obsah výzvy k dokazování správce daně ze dne 5. 6. 2008. Citovanou výzvou byla žalobkyně v rámci daňové kontroly vyzvána nikoliv k prokázání existence zprostředkovatelské smlouvy a jejího výsledku, ale správce daně s ohledem na předmět zprostředkovatelské smlouvy požadoval již zcela konkrétně doložit, zda byla plnění dle příslušné smlouvy přijata a v jakém rozsahu, v čem spočívala, jak ovlivnila ekonomickou činnost žalobkyně a jaký konkrétní přínos pro ni měla, kdo, kdy a kde za žalobkyni jednal a zda byla žalobkyně pravidelně informována o průběhu a zajištění zakázky dle smlouvy, popř. zda v průběhu smluvního vztahu vznikly spory a jak byly řešeny. Žalobkyně reagovala na výzvu přípisem ze dne 18. 8. 2008, kde uvedla, že společnost SBA jako první informovala společnost žalobkyni o chystaném projektu. SBA dále zjistila informace o rozsahu plánovaného díla, ekonomické nevyváženosti a navrhla zvýšení dotace o 100 % z původní žádosti. Žalobkyně tak mohla tuto alternativu nabídnout jako konkurenční výhodu oproti jiným zájemcům o zakázku. Na základě jednání žalobkyně s obcí, kde bylo žalobkyní navrženo nejlepší řešení, byla žalobkyně oslovena a vyzvána k podání nabídky. Díky navrženému technickému řešení byla pak žalobkyně vybrána k realizaci díla. Existenci plnění z předložené zprostředkovatelské smlouvy správce daně v průběhu kontroly ověřoval formou dožádání. Finanční úřad ve Vsetíně správci daně dne 21. 8. 2008 sdělil, že výběrové řízení na dodavatele stavby prováděla obec sama, zhotovitel nebyl vybrán za pomoci nějaké zprostředkovatelské společnosti. Společnost SBA do styku s obcí nepřišla, tudíž tato firma nemohla zajistit pro obec přidělení dotace ve výši 80 %. Podle sdělení dožádaného správce daně obec spolupracovala při vyřizování žádosti o dotaci pouze se SFŽP.“

V další části rozsudku shrnul Nejvyšší správní soud průběh důkazního řízení provedeného správcem daně a hodnoceného v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z postupu správce daně při dokazování vyplývá, že žalobkyně byla v průběhu daňové kontroly po doručení výzvy správce daně povinna doložit správci daně důkazy, jež by prokázaly fakticitu deklarovaného plnění, nikoli pouze formální doložení dokladů k předmětné zakázce. Tvrzení žalobkyně uvedená ve vyjádření ze dne 18. 8. 2008 a 19. 9. 2008 správce daně dle názoru Nejvyššího správního soudu v souladu s § 31 odst. 8 zákona s odkazem na skutečnosti zjištěné z dožádání v průběhu kontroly dostatečným způsobem zpochybnil, když poukázal na sdělení dožádaného Finančního úřadu ve Vsetíně, který správci daně sdělil, že zhotovitel (žalobkyně) předmětné zakázky nebyl vybrán za pomoci nějaké zprostředkovatelské společnosti. Současně tyto pochybnosti žalobkyni řádným způsobem sdělil, a to v rámci ústního jednání konaného dne 30. 9. 2008. Při hodnocení přechodu důkazního břemene je v projednávané věci nutné přihlídnout k tomu, že žalobkyní dohodnutý předmět zprostředkovatelské smlouvy, jež se stal předmětem dokazování, nekorespondoval s provedenými důkazy, zejména s tvrzeními žalobkyně a výpovědí Mgr. Najmana, který popřel zprostředkovatelskou činnost a uvedl, že fakticky plnění dle předmětné smlouvy spočívalo v poskytnutí informací, nikoli v zajišťování zprostředkovatelské činnosti. Předložená zprostředkovatelská smlouva a doklady k ní nemohly být samy o sobě důkazem osvědčujícím přijetí deklarovaného zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně. Závěr krajského soudu, dle kterého správce daně neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona nebyl na místě, když i svědkové a následně sama žalobkyně tvrdili, že předmětem smlouvy nebylo zprostředkování, nýbrž poskytnutí informací. Dle názoru Nejvyššího správního soudu správce daně v průběhu dokazování tvrzení žalobkyně vždy řádným a dostatečným způsobem s ohledem na stav dokazování zpochybnil. Za této situace nemohlo dojít k přesunu důkazního břemene na správce daně. Je-li daňový subjekt při dokazování vyzván správcem daně k prokázání fakticity plnění, není na místě automaticky bez dalšího činit závěr, že předložením faktur, smluv, případně dokladů prokazujících zaplacení, daňový subjekt své důkazní břemeno unesl. Vždy je zapotřebí zohlednit rozsah výzvy, stav dokazování, stejně jako konkrétní skutečnosti, jež jsou předmětem dokazování. Krajský soud s ohledem na shora uvedené pochybil, pokud bez bližšího odůvodnění shledal přesun důkazního břemene na správce daně, aniž by specifikoval, k jakému momentu k němu došlo, aniž by posoudil rozsah důkazního břemene tížícího v daném momentu žalobkyni. V projednávané věci to byla žalobkyně, která právě s ohledem na výše uvedené pochybnosti o tom, co bylo vlastně předmětem plnění zprostředkovatelské smlouvy, nesla v průběhu daňové kontroly důkazní břemeno. Pokud správce daně z výsledků dožádání zjistil, že se o zprostředkovatelskou činnost, tak jak byla dohodnuta ve smlouvě, nejednalo, bylo na žalobkyni, aby předložila takové důkazy, které by plnění, jež bylo fakturováno a jež bylo skutečně ze strany dodavatele poskytnuto, prokázala.“

Krajský soud vázán tímto názorem Nejvyššího správního soudu přistoupil znovu k přezkumu napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých žalobních bodů se

zaměřením na to, jak mu ostatně shora vzpomínaným rozsudkem bylo uloženo, zda žalobkyně prokázala, jaké konkrétní informace byly předmětem uplatňovaného zdanitelného plnění ve výši 1.000.000 Kč.

V průběhu soudního řízení předložila žalobkyně k datu 9. 7. 2013 písemné doplnění právní argumentace. V něm uvedla, že uzavřená smlouva se společností SBA ze dne 15. 7. 2003 svým obsahem nebyla smlouvou o zprostředkování, ale smlouvou o poskytnutí obchodně využitelných informací a konzultací za tím účelem, aby se žalobkyně stala dodavatelem kotelny na biomasu, včetně rozvodů a předávacích stanic v obci Valašská Bystřice. Proto veškeré úvahy založené na premise, že se v posuzovaném případě jednalo o zprostředkování, jsou v základu chybné a vedou nutně k chybným závěrům. Zdůraznila, že tvrzení žalobkyně nejsou v rozporu se skutečnostmi zjištěnými správcem daně. Správce daně se při hodnocení tvrzení ve vztahu k jím zjištěným skutečnostem dopustil zřetelných omylů. Dle jejího mínění spočívaly obchodně využitelné informace a konzultace získané od společnosti SBA na základě předmětné smlouvy v tom, že:

- a) SBA informovala žalobkyni o záměru obce Valašská Bystřice teplofikovat obec
- b) SBA informovala žalobkyni o možnosti získání 80% dotace projektu na základě výjimky,
- c) SBA informovala žalobkyni o tom, že větší rozsah realizace původního projektu bude pro hospodárnost a návratnost projektu příznivější,
- d) SBA informovala žalobkyni o tom, že větší rozsah realizace původního projektu bude i pro samotnou žalobkyni ekonomicky příznivější pakliže uspěje ve výběrovém řízení,
- e) SBA poskytovala žalobkyni konzultace při sestavování žádosti o dotaci v rozsahu 80% ceny projektu na základě výjimky.

Žalobkyně tak dospěla k závěru, že plnění se strany SBA bylo smysluplně využitelné. Nadto se žalobkyně zavázala ve smlouvě zaplatit společnosti SBA až po úspěšné realizaci projektu. Potom kauzální nexus vynaloženého výdaje a zdanitelných příjmů dosažených žalobkyní je více než flagrantní. Dále zdůraznila, že jí společnost SBA poradila, aby u obce Valašská Bystřice navrhla zvětšení výkonu kotelny na biomasu instalováním dalšího kotle a teplofikaci celé obce, nikoli pouze malé části objektů, jak bylo uvažováno do té doby. Žalobkyni přitom bylo známo, že projekt z hlediska technického je stále stejný, nicméně z hlediska finančního (rozsah realizace technického projektu) se měnil, a to právě na základě informací získaných od společnosti SBA. Tvrzený rozpor založený na tom, že obec setrvala na původním výkonu kotelny podle původní projektové dokumentace, tedy není nikterak s tvrzeními žalobkyně v rozporu a je rozpořem pouze zdánlivým. Zájem obyvatel o napojení na systém vytápění biomasou jistě byl logickým důvodem pro realizaci projektu, který nijak není v rozporu s tvrzeními žalobkyně. Správce daně se dle

žalobkyně mýlil, když tvrdil, že nepředložila žádné důkazy o návrhu lepšího řešení na realizaci kotelny na biomasu. Onen návrh "lepšího řešení" spočíval, jak je již patrné z podání ze dne 18. září 2008, ve zvýšení rozsahu připojených objektů na centrální zdroj vytápění. Existence tohoto "lepšího řešení" poskytnutého ze strany SBA byla prokázána výsledkem Ing. M. M., starosty obce Valašská Bystřice ze dne 27. ledna 2009 a následně pak výsledkem Mgr. L. N. ze dne 4. února 2009. Stejně tak není správné tvrzení správce daně, že "obec při první žádosti získala 40% dotaci." Žalobkyně nic takového v řízení netvrdila a jak je patrné z textu již citovaného podání ze dne 18. září 2008, žalobkyně jen obecně konstatovala, že "v té době bylo z národních programů možné získat přímou dotaci maximálně 40 %". To, že obec usilovala o dotaci 50 % v důsledku změny pravidel či změny jiné okolnosti, není pro posouzení dané věci vůbec podstatné. Nadto žalobkyně ani nikdy netvrdila v žádném písemném ani jiném podání, že by obec žádala o dotaci ve výši 40 % nákladů na projekt. Potom závěr správce daně, že takové tvrzení je nepravdivé, je závěrem zcela zmatečným, protože žalobkyně žádné takové tvrzení v řízení neuvedla. Dále považovala za nesprávné tvrzení žalovaného, že žalobkyně neprokázala souvislost činnosti SBA a získání dotace na základě výjimky ve výši 80%. Jak je patrné z výsledku Ing. M. M. ze dne 27. 1. 2009, byla to právě žalobkyně, kdo o možnosti získání dotace ve výši 80% na základě výjimky obec informovala. Nadto žalobkyně s obcí úzce spolupracovala na sestavení žádosti o výjimku na dotaci 80%. Žalobkyně žádost a její obsah úzce konzultovala právě se společností SBA. To potvrdil i výsledek svědka Mgr. N. Žalobkyně je přesvědčena, že činnost SBA při sestavování žádosti byla právě tím momentem, který zajistil této žádosti o 80% dotaci úspěch. Zdůraznila, že jednala s obcí Valašská Bystřice, a to několikrát, což bylo prokázáno výsledkem starosty obce Ing. M. M. Žalobkyně netvrdila v řízení, že by jednala se SFŽP, a tedy ani k takovému tvrzení z logiky věci nenavrhovala žádné důkazy.

V dané věci nařídil krajský soud na žádost žalobkyně další jednání, v němž její zástupce vyslovil přesvědčení, že ve světle hodnocení důkazů uvedených v žalobním návrhu, v replice a doplnění právní argumentace žalobkyně unesla důkazní břemeno. Byla ve shodě s názorem zdejšího soudu ohledně toho, že žalovaný neunesl důkazní břemeno, které ho stíhá. Je sice pravdou, že žalovaný vyslovil ohledně plnění přijatého od společnosti SBA pochybnosti, nicméně po bližším přezkoumání skutkových okolností, na jejichž základě žalovaný vybudoval svoje pochybnosti, se jeví jako nedůvodné. Lze tedy uzavřít, že žalovaný důkazní břemeno neunesl, neboť je povinen právě prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost či správnost důkazních prostředků uplatněných žalobkyní v daňovém řízení ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písmeno c/ daňového řádu. Obdobná úprava zavdávala důkazní břemeno žalovanému i podle zákona.

Pověřená pracovnice žalovaného nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že správce daně neunesl důkazní břemeno. Odkázala na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu a obsah spisového materiálu, které prokazují stanovisko žalovaného. Vyjádřila se k obsahu podání žalobkyně ze dne 9. 7. 2013, v němž tvrdí, že se nejednalo v posuzovaném případě o zprostředkovatelskou činnost, ale

obchodní využití informací. Poukázala na obsah smlouvy, která byla v tomto případě posuzována, a uvedla, že o tom, že byly poskytnuty informace, žalobkyně nepředložila žádný důkaz. Jediný, který byl navržen, byl výslech svědků Ing. Martinka a Mgr. Najmana. Dále uvedla, že existují reálné pochybnosti o tom, že společnost SBA poskytla žalobkyni uvedené informace, neboť, s ohledem na jejich charakter a rozsah, je mohla získat žalobkyně z jiných zdrojů. Dále pak popsala, v čem měla informace, za níž žalobkyně zaplatila milion korun, spočívat.

K projednávané věci krajský soud z obsahu správního spisu a jednotlivých podání a vyjádření účastníků řízení zjistil následující skutečnosti. Z průběhu daňové kontroly vyplynulo, že si žalobkyně uplatnila v daňových nákladech k dani z příjmů právnických osob částku v souhrnné výši 1.000.000 Kč dle daňových dokladů vystavených na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 15. 7. 2003 uzavřené mezi žalobkyní jako objednatelem a společností SBA jako zprostředkovatelem. Jejím předmětem bylo provádění marketingové a zprostředkovatelské aktivity s cílem prosazení objednatele na konkrétně určené zakázce dle této smlouvy. Jednalo se o zajištění zakázky „Kotelna na biomasu včetně rozvodů a předávacích stanic“ v obci Valašská Bystřice. Závazek vůči zprostředkovateli byl podmíněn získáním zakázky objednatelem ve výběrovém řízení a uzavřením smlouvy o dílo na uvedenou akci s obcí Valašská Bystřice a dále zajištěním 80 % dotace od Státního fondu životního prostředí a splatností faktur na účet dodavatele. Činnost měla probíhat v časovém intervalu srpen 2003 až listopad 2005. Dále krajský soud zjistil, že žalobkyně byla v rámci daňové kontroly správcem daně vyzvána k doložení, co konkrétně bylo předmětem marketingových a zprostředkovatelských aktivit prováděných společností SBA a dále k doložení, že vykázaný základ daně je ve správné výši. Nato žalobkyně reagovala podrobně obsáhlým vyjádřením, k němuž přiložila výpisy z bankovních účtů o platbách provedených ve prospěch společnosti SBA. Správce daně provedl v rámci probíhající daňové kontroly výslechy svědků, které dle jeho názoru zprostředkovatelské aktivity společnosti SBA nepotvrdily. Jednalo se o výslech svědka Mgr. L. N., statutárního zástupce společnosti SBA a Ing. M. M., starosty obce Valašská Bystřice. Obě svědecké výpovědi žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zpochybnil a podrobně uvedl rozpory, které dle jeho názoru jednotlivé výpovědi obsahovaly a to ve vazbě na další skutečnosti v daňovém spise uvedené. Tyto závěry potvrdily dle žalovaného i informace správce daně získané od dožádaného Finančního úřadu ve Vsetíně, který provedl u obce Valašská Bystřice kontrolu dodržování dotačních podmínek a čerpání poskytnuté dotace. Nad rámec těchto důkazů provedl ještě správce daně výslech dvou svědků, zaměstnanců Státního fondu životního prostředí. I tyto dva výslechy hodnotili správce daně i žalovaný ve prospěch svého závěru, dle něhož se zprostředkovatelská činnost neuskutečnila.

Krajský soud hodnotil tyto skutkové okolnosti projednávané věci ve světle závazných právních názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 16. 5. 2013, čj. 5 Afs 36/2012-27 a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud hodnotil jednotlivé důkazní prostředky získané v rámci daňového řízení buď z iniciativy žalobkyně nebo z iniciativy správce daně. Zaměřil pozornost zejména na svědecké výpovědi. U výslechu svědka Ing. M. M. konstatoval jeho tvrzení, že s firmou SBA nespolupracoval a že důvodem podání žádosti o výjimku v poskytnutí dotace byl zvýšený zájem o napojení na centrální zdroj tepla ze strany bytové zástavby. Svědek rovněž potvrdil, že informace poskytnutá žalobkyní o možnosti dostat dotaci vyšší, než byla původně žádána, byla pro obec zajímavá. Z výslechu svědka Mgr. L. N. zjistil, že žalobkyni poskytl na základě smlouvy o zprostředkování informaci o existenci zakázky, kterou zjistil z veřejně přístupných zdrojů. Navrhl žalobkyni, aby kontaktovala obec Valašská Bystřice a nabídl pomoc se sepsáním nabídky. Tyto informace byly dle svědka řešeny operativně formou telefonů a osobních setkání. Uvedl, že žalobkyni informoval, jakým způsobem poradit obci o zažádání dotace a jakým způsobem žádost napsat. Zdůraznil, že šlo pouze o informace o postupy pro realizaci projektu, konkrétní výpočty a specializace si žalobkyně zajišťovala sama na základě doporučení.

Nejvyšší správní soud prvořadě zdůraznil, že důkazem osvědčujícím deklarované plnění nemohla být pouze předložená zprostředkovatelská smlouva a doklady k ní. Současně zpochybnil závěr zdejšího soudu, že by správce daně neunesl důkazní břemeno, když dostatečným způsobem, s ohledem na stav dokazování, tvrzení žalobkyně řádným způsobem zpochybnil. Nejvyšší správní soud tedy přesun důkazního břemene na správce daně vyloučil. A tento právní názor je v projednávané věci stěžejní. Krajský soud tedy vzal dále v úvahu, že je to právě žalobkyně, která s ohledem na uvedené pochybnosti o tom, co bylo vlastně předmětem zprostředkovatelské smlouvy, nesla v průběhu daňové kontroly důkazní břemeno. Pokud správce daně z výsledků dožádání zjistil, že se o zprostředkovatelskou činnost dohodnutou ve smlouvě nejednalo, bylo na žalobkyni, aby předložila takové důkazy, které by fakturované plnění, které bylo skutečně ze strany dodavatele poskytnuto, prokázala. Krajský soud vzal při zvažování důkazní pozice žalobkyně v úvahu i její následně tvrzení a tvrzení svědka Mgr. L. N., že se o zprostředkovatelskou činnost vlastně nejednalo a že společnost SBA vlastně poskytla žalobkyni pouze informace.

Hodnocením shora uvedených důkazních prostředků dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyně svoje tvrzení dostatečně neprokázala. Ze shora vzpomínaných výslechů svědků lze sice dovodit, že k nějakým jednáním mezi ní a společností SBA došlo, nicméně tato tvrzení jsou pouze v obecné rovině a nejsou podložena žádnými dalšími, např. písemnými, důkazy. Navíc jejich obsah ani nekorresponduje předložené písemné smlouvě a zprostředkování. Pokud by tedy ze strany společnosti SBA došlo k nějakému plnění, bylo na žalobkyni, aby si o něm opatřovala průběžně důkazy, tedy alespoň rámcově se dotýkající informací, jež byly poskytovány a jakým způsobem byly poskytovány, a v jaké formě. Správci daně tak žalobkyně neprokázala, jaké vlastně konkrétní informace, jejichž významnost by i odpovídala poskytnuté odměně, vlastně obdržela. Navíc lze i z daňového řízení dovodit, že správce daně měl důvodné pochybnosti o tom, zda společnost SBA vůbec takové

potřebné informace mohla někde získat. Krajský soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že žalobkyně neprokázala, že by deklarované služby přijala, nemohla je tedy použít ke své ekonomické činnosti a nárok na odpočet daně z přidané hodnoty dle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. jí tedy nevznikl.

Za nedůvodnou označil krajský soud, a to již v předcházejícím řízení, žalobní námitku dotýkající se postupu správce daně při vypracování a projednání zprávy o daňové kontrole. Tento závěr nebyl rozsudkem Nejvyššího správního soudu zpochybněn, zdejší soud tedy na něm setrvává. Je přesvědčen, že procesní postup správce daně v průběhu daňové kontroly odpovídal požadavkům kladeným na něho zákonem i daňovým řádem. Nelze přisvědčit názoru, že žalobkyni byla upřena možnost vznést všechny námitky, když správce daně projednání zprávy ukončil a samotnou zprávu odeslala poštou. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žalobkyně byla s výsledky zjištěnými při daňové kontrole seznámena již dne 15. 7. 2010. Na žádost jejího zástupce bylo toto projednání přerušeno s tím, že v dalším projednání bylo pokračováno dne 19. 8. 2010. Při tomto jednání vyslovil zástupce žalobkyně nesouhlas s názory a závěry vyslovenými správcem daně. Takovýto stav však nelze hodnotit jako neprojednání zprávy. Vyplývá z něho pouze, že žalobkyně má na projednávanou věc jiné, možno říci zásadně odlišné stanovisko. Pokud správce daně její návrhy na hodnocení důkazů neakceptuje, a na základě důkazního řízení pak vyměří daňovou povinnost, může se žalobkyně domáhat revize jeho názoru cestou řádných opravných prostředků. To se také v dané věci stalo. Za takové situace nelze správci daně vyčítat jakékoliv procesní pochybení, tedy ani nedodržení ust. § 16 odst. 8 zákona, ani přisvědčit námitce, že žalobkyně neměla možnost reagovat na nové skutkové a právní závěry správce daně.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout. Má přitom zato, že jeho právní závěry jsou v souladu i se shora prezentovaným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný při nařízeném jednání uvedl, že vzniklé náklady účtoval ve věci projednávané u zdejšího soudu téhož dne pod sp. zn. 31 Af 76/2011.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. července 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu